

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1955

N:o 2—3

RAIKASTA ELÄMÄÄ

**Te saatte ilolla ammentaa vettä
pelastuksen lähteistä.**

Jes. 12: 3.

Raamatussamme on moneen kertaan ihania sanoja siitä, että uskossa vaeltavan, armosta elävän elämä on raikasta, virvoittavaa, se on juomista pulppuavan lähteen reunalla (Ps. 46: 5; 84: 7; 87: 7; Jes. 55: 1; Joh. 4: 14; 7: 37). Tietysti uskonelämä on taistelua ja kilvoitusta, mutta juuri kiusauksien helteessähän armon virvoittava vesi todella virkistää, uudistaa, puhdistaa. Vesi on pessyt meidät jokasteen vetenä. Armon virta puhdistaa syällisyyden ahdistaman tuntomme — yhä uudelleen. Saamme kalliin mahdollisuuden: aloittaa jälleen alusta.

Maailmassa on paljon jumaluusoppia, jossa on syvyyttä ja vakavuutta, mutta jossa armo on piilossa. Eräs etevä lääkäri sanoi minulle äskettäin: syällisyyden nähdän vaivaamaa ei lopulta voida auttaa, jollei sana pääse vakuuttamaan häntä armosta, käsittämättömästä, ansaitsemattomasta, tuhlailevasta armosta — ihmeestä.

Rakkaat nuoret tuoksuvilla kesäisillä teillä! Hengittäkää sieluunne aamukasteen raikkautta ja puhtautta! Puhdistautukaa armon virrassa! Viekkää kansamme elämään "Kristuksen tuoksua" (2 Kor. 2: 15).

Eino Sommarøy

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 2-3

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1955

Opistokodista lähteville

*Rakas Jeesus, suojaas sulje nämä nuoret,
anna avullasi voittaa kiusausten nuolet,
kaitse heitä aina ominasi,
anna kasvaa armossasi.*

*Kasteessa kun heidät omiksesi ostit,
synnistä ja kuolemasta uuteen eloon nostit,
tähän armoon kutsu aina uudestaan,
vaikka luopuisivat liitostaan.*

*Kerro, sinikilven risti, kantajilleen:
Jeesuksella rakkautta riittää omilleen!
Sortua ei syytä syntein alla,
ne Hän maksoi Golgatalla.*

*Kanna, nuori, merkkiäsi ilomiellä,
rohkaiskoon se sua vaikealla elon tiellä,
kertokoon se maailmalle:
ristinveri riittää kaikkialle.*

*Käykää, nuoret, Herran vainiolle työhön,
pelkäämättä kohottakaa ristinlippu yöhön!
Yksin ootte heikot, voimattomat,
Hänen kanssaan pelottomat!*

VALVA SALOMAA

Seuraa Sinä minua!

Joh. 21: 15—25.

Ylle on merkitty raamatunkohta, jonka ääreen opistoajan viimeinen yhteinen jumalanpalveluksemme johdatti meidät. Otsikkona olevat sanat Vapahtaja lausui meille jokaiselle, kuten kerran Pietarille. Silloinkin ne olivat viimeisiä, joita hänen kerrotaan puhuneen.

Jo kauan sitten Jeesus oli kutsunut Pietaria, kuten toisetkin seuraajansa miltei samoin sanoin. Senjälkeen oli tapahtunut niin paljon, myöskin ikävää. Mutta Pietari on saanut armon alkaa alusta. Ja nyt hän on saanut myöskin selvittää toisten kuullen suhdettaan Mestariinsa: "Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas" — näin hän todisti — joskin kaiken tapahtuneen muisto varjosti hänen mieltään. Kuin vastauksena tähän tunnustukseen Jeesus oli antanut hänelle tehtävän: kaitse, ruoki minun lampaistani. Ja kaiken tämän sinetöi kehoitus: Seuraa Sinä minua. Nyt on uutta tämä sana "Sinä" ja sillä ilmeisesti erikoinen korostus.

Miten monenlaista yhtäläisyyttä huomaammekin tällä kaikella omassa elämässämme, tämän Sinä-sanana korostamisen tunnemme myös aiheelliseksi. Olemme luonnostamme taipuvia katsomaan, mitä toiset tekevät. Jos toiset ovat toimettomia, emme mekään ole halukkaita toimintaan, joukon mukana ehkä joten kuten. Jos toiset kääntävät selkänsä Jumalalle alkaa oma kulkummekin käydä kieroon, kun emme malta olla katsomatta toisiin. Kuinka yleinen onkaan tämä valitus: olen yksin, ei ole ketään saman mielistä. Tunnetaan tilanteen vaara; se vie niin monet mukanaan.

Pietari katsoi tällä hetkellä toista opetuslasta, josta kerrotaan, että hän oli Jeesukselle rakas. Monta kaunista tapaista palautui mieleen. Kuinka tämän käy, kyselee Pietari, saatuaan henkilökohtaisen kehoituksen Jeesuksen seuraa-

miseen. Ei se ole suinkaan väärä kysymys, varsinkaan kaitsejatehtävän saaneen mielessä. Ja kuitenkin vastaus tähän oli lyhyt: seuraa *sinä* minua riippumatta siitä, miten tuon toisen käy.

Ei ole harvinaista, että toisen kohtalo saattaa turmioon tällaisen katselijan. Tuossa on tuttu, ehkä hyvä ystäväni. Hän on ollut Jeesuksen seurassa. Suhde on ollut esimerkillinen ja uskon elämä palava. Mutta sitten on tapahtunut vieraantuminen ja elämä sammunut. Olenkin ottanut toisen elämänmuutoksesta oikeutuksen ja puolustelun oman elämän valvomattomuudelle. Katson yhä häneen ja seuraankin häntä enkä Vapahtajaani. Tuossa on toinen, jolle on uskottu pyhä tehtävä ja vastuu toisten sieluista. Tehtävästään huolimatta hän ei vastaa omassa elämässään sen velvoituksia. Minä suostun hänen askeliinsa vaatien omaatuntoani vaikenemaan sen sijaan, että seuraisin Vapahtajaani.

Jokaisella meillä on kerran Jumalan edessä vakava tilinteko siitä, millaisen esikuvan ja vaikutuksen olemme antaneet ympäristöömme, mutta samalla meidän on toisaalta muistettava Jeesuksen Sana: seuraa Sinä minua, tehköt toiset mitä tahansa ja antakoot millaisen esikuvan tahansa. Et saa katsoa parhaintakaan kristittyä sellaisena esikuvana, että seuraat häntä, etkä Vapahtajaasi. Ei parhainkaan opistolainen saa olla sinulle sellainen tienosoittaja, että hänen lankeamisensa uskosta saisi sinut unohtamaan tämän sanan ja sen erikoisen korostuksen: Seuraa Sinä minua! Sinä et voi ratkaisuihinesi vetäytyä toisten selän taakse, vaan sinä olet aina Jumalan edessä ensimmäisenä ja kuulet aina tunnossasi tämän Jeesuksen viimeisen velvoittavan sanan, niin kauan kuin Jumalan Henki sinua kuljettaa.

Toivo Salomaa

Nuorena Herraa etsimässä

Kahdeksantena hallitusvuotenaan ollessansa vielä nuorukainen, hän alkoi etsiä isänsä Daavidin Jumalaa.

2. Aikak. 34: 3.

Kuningas Joosia on jättänyt kunnioitettavan esimerkin nuorille, koska hänestä Raamattu sanoo: "Ollessansa vielä nuorukainen, hän alkoi etsiä isänsä Daavidin Jumalaa". Tätä esimerkkiä kannattaisi jokaisen nuoren seurata. Siihen kehoittaa myös toinenkin Jumalan sanan kohta: "Ja muista Luojaasi nuoruudessasi". (Saarn. 12: 1.) Mutta, löytyykö tällaisia Joosian kaltaisia nuorukaisia?

Kun yleensä ajattelemme nuoria, niin huomaamme, että nuoret etsivät. Onhan nuorilla paljon etsinnän arvoisia kohteita. Nuoren ihmisen sydän on etsintää täynnä. Yleisin tavoite on nuorilla elämän uran löytäminen. Toiset tässä k.o. etsinnässä selviytyvät vähällä, toisten kohdalla se vaatii huolta ja vaivannäköä. Kaikille ei niin vain selviä, mikä on kunkin kutsumustehtävä. Tässä suhteessa kansanopistot ovat olleet nuorille suureksi avuksi tai suorastaan ratkaisevana tekijänä. Monelle nuorelle on kansanopistossa selvinnyt kutsumustehtävä, jota on sitten käynyt toteuttamaan. Monet vanhemmatkin ovat tämän huomanneet ja antaneet tilaisuuden heille mennä kansanopistoon, kuten eräs isä aikoinaan sanoi: "Minun lapseni käy kukin vuoronsa mukaan kansanopiston".

Nuoret etsivät paljon muutakin. Vaapaat arki- ja sunnuntaihetket antavat kuvan etsivistä nuorista. Heitä kohtaa tällöin elokuvateattereista, tanssisaleista, aitivieriltä ja kujilta. Mitä nämä nuoret etsivät? Ei suinkaan Jumalaa. He etsivät huvia ja nautintoa syntimenoista. Tällä tiellä ei kuitenkaan löydetä sitä, mitä syvimmältä kaivataan. Ei nuoren sisäinen jano ja nälkä sammu, vaan se enenee. Useat nuoret ovat elämän purtensa ajaneet karille etsiessään iloa maailman kuivilta lähteiltä. Eräs kirkkoherra kertoi matkahavaintonsa, kun joutui kulkemaan Lappeenrannassa kirkkopuiston kautta autoasemalle. Kirkkopuistossa kohdistui hänen katseensa nuoreen neitoseen, joka iältään lienee ollut alle kahdenkymmenen vuoden. Nuori neitonen oli ollut kovasti juovuksissa ja puolenkymmentä nuorta miestä häntä ahdisteli.

Kirkkoherra sanoi: "Minun sydäntäni kouristi, kun näin tuon neitosen. Tuli heti ajatus, hän on ollut kerran lapsukainen, istunut äidin sylissä, tai isän polvella ja ehkä saanut hyviä neuvoja ja opetuksia, mutta nyt hänen asemansa on tuollainen". Tällaiset näyt eivät ole mitään harvinaisia, ei ainoastaan kaupunkien puistoissa, niitä näkee maalaiskylissäkin. Tällaiset nuoret eivät etsi Jumalaa. Mitä voisimme tehdä nuorten auttamiseksi, että voisimme ohjata heitä Jumalan etsintään.

Mitä yleensä tulee Jumalan etsintään, niin siihen olemme peräti taitamattomia. Synti on tehnyt hitaaksi ja taitamattomaksi hyvään. (Room. 3: 12.) Jumalan etsintä saattaa olla usein tuollaista taitamatonta pyrkimistä ja kilvoittelua. Ei löydetä sitä mitä etsitään. Se on kuin isän ja lasten piilosilla olemista. Kun isä kätkeytyy piilopaikkaan ja lapset alkavat etsiä, huomaa isä, kuinka pienet etsijät kulkevat harhaan, etsivät turhaan sieltä, missä isä ei ole. Mutta kun isä piilopaikasta antaa äänensä kuulua, niin pian osaavat lapset ottaa oikean etsintäsuunnan. Taivaallinen Isä näkee monen lapsensa kulkevan harhaan, eksyneenä synninkorpeen. Etsivän Isän ääni kuuluu Raamatusta. Isä rakasti meitä eksyneitä lapsiansa antamalla oman Poikansa maailmaan etsimään kadonneita. "Sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä on kadonnut". (Lk. 19: 10.) Jeesuksen lävistetyt kädet kertovat etsivästä rakkaudesta. Omalla verellään Jeesus sovitti koko langenneen ihmiskunnan, aina ensimmäisestä Aadamista viimeiseen Aadamiin asti. Tämä Jumalan ennättävä armo on kohdannut ihmisen jo Pyhässä Kasteessa. Kasteessa on Isä ottanut meidät lapsiksensa ja liittänyt Kristuksen kuoleman osallisuuteen. (Room. 6: 3.) Kaiken eksymyksen, synnin, Isä antaa Jeesuksen veren tähden anteeksi. Tämä lunastusveren armo, Jeesuksen etsivä rakkaus on monelle nuorelle kirkastunut rippikoulu- tai kansanopistoaikana, ehtoollispöydässä tai Sanan ääressä nuorten illoissa.

Kun Jeesus löytää eksyneen, niin onhan siitä seurauksena suuri ilo. Kun olemme kadottaneet jonkin arvokkaan esineen, olemme sitä huolestuneina etsineet ja kun vihdoinkin löysimme, toihan se meille suuren ilon. Monta kertaa suurempi ilo on eksyneen syntisen löytämi-

Kirsikoiden kukkiessa

Moiwavuoren rinteillä.

Täällä Japanin Pohjolassa, Hokkaidossa, odotetaan kevättä vähintään yhtä hartaasti kuin Suomessakin. Kun sitten kirsikkapuut ovat puhjenneet kukkaan, on kevät todella tullut ja kaikki antautuvat sydämensä pohjasta nauttimaan kirsikan kukkien katselemisesta ja lämpimästä kevätauringosta. Kirsikoiden kukinta-aika on hyvin lyhyt, vain muutamia päiviä. Täydessä kukassaan ne olivat täällä Sapporon ympäristön vuorten rinteillä juuri viime sunnuntain, siis tou-

sestä. Siitä on kolmen kertainen ilo. Siitä iloitsee Jeesus, kun Hänen armonsa on kirkastunut syntisen autuudeksi. Siitä iloitsevat myös taivaan enkelit, kuten eräässä laulussa sanotaan: "Taivaassa riemu suuri on, Enkelit yhtyy kuorohon, Täällä kun syntinen kääntyy". Mutta, iloitsee siitä myös eksynyt itse, kun Herran käden vetämänä on saanut palata eksymyksen poluilta pois. Saa uskoa Karitsan veressä synnit anteeksi ja seurata nuoruuselämässä Herraa. Tällaiset nuoret ovat kuningas Joosian kaltaisia nuoria, joitten elämä on kokonaan etsivän ja rakastavan Herran kädessä.

Vilho Muttonen

kokuun 14. ja 15. päivän tienoilla. Ja koska silloin sattuvat olemaan oikein ihanat aurinkoiset päivät, melkein "koko kaupunki" vaelsi vuorille kukkia katsomaan.

Lauantaina, lastentarhan päätyttyä opettajien piti lähteä yliopistolle kuuntelemaan jotain luentoa. Mutta ei ollut kulunut kuin kymmenen minuuttia, kun koko joukko palasi takaisin. Minä ihmettelemään, että mikäs teille nyt tuli — onko jotain tapahtunut? Mutta kaikki vaan nauroivat ja sanoivat, että he päättivätkin lähteä "hanami'iin" so. kukkia katsomaan. Kaikki olivat matkalla raitiovaununpysäkille huomanneet, miten ihana ilma oli. Opettaja Kikuchi, joka oli ollut toisia vetämässä luennolle, oli sitten yhtäkkiä pysähtynyt ja sanonut, että se, jolla ei ole halua mennä yliopistolle, nostakoon kätensä pystyyn. Kaikkien kädet nousivat. Ja niin teki koko joukko täyskäänöksen ja palasi lastentarhaan. Siellä he sitten olivat oveni takana ja sanoivat, että nyt pian kuntoon, lähdetään "hanami'iin". Ja niin me lähdimme. Ilma oli ihanan lämmin ja aurinkoinen. Puiden vihreys oli tuoretta ja hentoa.

Toveripäiviltä jäi mieleen

TOINI KÄRNÄ:

Säteilevän kirkkaan sään vallitessa aloitimme jälleen ne ihmeelliset toveripäivät. Odotuksen tunne lämmitti sydäntäni, sillä onhan toveripäivät erikoinen hetki meidän toveriliittolaisten elämässä. Niitä saamme elämämme kansaaseen kirkkaita ja värikkäitä lankoja, yhteisesti tutkitusta Jumalan sanasta, lauletuista lauluista ja toistemme tapamisesta.

Juhlat, kuten aina tähän saakka, ylittivät odotukseni. Niitä rikastutti erikoisesti lähetystyöntekijä neiti Sanna Lipposen saapuminen juhliille. Hän kertoi meille niin elävästi Japanin maasta, sen kansasta ja sivistyksestä, sanoin ja kuvin. Hänen esityksensä valaisivat monia asioita, jotka olivat minulle aivan hämärän verhoamat.

Näistä havainnoista heräsi ajatus mielessäni: mitä voisoin minä tehdä lähetystyön hyväksi? Tähän saakka en ole ollut muuta kuin syrjästä katsojana, silloin-

Matkalla ostimme hedelmiä ja leivoksia evääksi. Noin 20 minuutin kävelymatkan jälkeen olimmekin jo vuoren juurella ja aloimme astella polkua myöten ylös rinnettä. Siinä jo olikin hennon vaaleanpunaisen kukkapilven peittämiä kirsikkapuita vaikka kuinka paljon. Olipa siellä muitakin kukkien katsojia. Oli kai jonkun liikkeen henkilökunta. Se oli ryhmittynyt piiriksi puiden alle ja piti siinä iloaan. Olivat varmasti nauttineet väkeviäkin. Ilonpito tuntui vähän sellaiselta. Me kävelimme edelleen. Siellä täällä istui perheitä kirsikkapuiden alla eväitä nauttien. Vihdoin löysimme mekin kauniin ruohikkoisen rinteeseen, johon istuimme. Näköala oli suuremmoinen. Alapuolellamme olevalla vuoren rinteellä kukkivat kirsikkapuut ja vuoren juurella levittäytyi Sapporon kaupunki silmiemme eteen. Oli tosiaan ihanaa istua siinä suloisessa auringonpaisteessa tuo näkymä silmien edessä.

Pitkään me istuimmekin. Katselimme ja nautimme keväästä ja kirsikankukista. Paluumatkalla poimimme valko-
vuokkoja iloisesti solisevan vuoripuron varrelta.

Kaisu Piirainen.

kin kun toiset ovat olleet sydämensä innolla Herran työssä mukana. Tämän lähetyksrakkauden voi yksin lähetyksen Herra meissä sytyttää. Onhan meidän rakkaasta opistoperheestämmekin yksi edustaja siellä kaukana, lähetyksen suurta käskyä täyttämässä. Niin, sehän jo suorastaan velvoittaa toimimaan. Jumala siunatkoon kaikkia valtakuntansa työntekijöitä. "Kuinka suloiset ovatkaan niiden jalat, jotka hyvää sanomaa julistavat."

Myöskin yhteiset lauluhetket olivat verrattomat. Sai jälleen laulaa oikein sydämensä pohjasta, "riemumielin", niitä lauluja, jotka tulivat silloin opistoaikana niin rakkaiksi.

Sunnuntaipäivän jumalanpalvelus oli mieliä ylentävä. Yhteen lausuttu uskonnustunustus oli lähentämässä ja yhdistämässä meitä samaan perheeseen, jonka oikea pysyvä koti ei ole täällä, vaan taivaassa, jonne se kerran voittaneena, Kristuksen veren puhdistamana saa käydä.

Tuntui siltä, kuin jokaisen iloiset ja vakavat katseet olisivat tahtoneet julistaa:

"Suurta on olla laps Jumalamme,
kertoa ken voi nyt onneamme!
Ken suloisempaa mainita voi:
Kaikille Kristus armon toi!
Kaikille!"

KERTTU KUITTINEN:

Viimeksi vietetyt toveripäivät olivat varmaankin taas kuluneen talven suurin juhla opistolla ja meille toveriliittolaisille hyvin odotettu tapaus. Olihan nytkin jo lauantai-iltaan mennessä saapunut toveriliittolaisia yllättävän paljon, huolimatta siitä, että monen matkasuunnitelma varmaan jäi toteutumatta, juuri sattuneen lakkotilanteen vuoksi.

Mikäpä olisikaan sen mieluisampaa todeta kuin se, että yhteydet opistokotiin säilyvät ja yhteisille juhliille lähedään aina silloin, kun elämäntehtävät tai muut esteet eivät pakota jäämään pois.

Saatiin nytkin tavata ystäviä vuosien takaa ja mikä tärkeintä, olla Jumalan sanan virvoittavilla lähteillä. Yhdessä laulaa niitä lauluja, jotka opistossa ollessa tulivat tutuiksi ja rakkaiksi.

Toveri-illasta jäi erikoisesti mieleen vuosikurssien esittäytyessä erään pienen

ryhmän todistus Kanteleen laulun sanoin: "Suurta on olla laps Jumalamme, Kertoa ken voi nyt onneamme. Ken suloisempaa mainita voi: Kaikille Kristus armon toi. . ." Kunpa voisimmekin jokainen todella sydämestämme yhtyä noihin laulun sanoihin ja kunpa myös osaisimme tätä matkaamme niin tehdä, ettemme tuota suurinta onneamme kadottaisi.

Erikoinen ilo meille oli lähetystyöntekijä Sanna Lipposen mukana olo juhlasamamme. Hänen antama panoksensa näiden toveripäivien ohjelmaan tunnettiin erikoisen lämmittävänä ja rikastuttavana, kun hän sanoin ja kuvin kertoi meille lähetystyöstä Japanissa. Hänen esitystensä kautta varmaan moni tuli selvemmin ymmärtämään lähetystyön tärkeyden ja oman vastuunsa siinä työssä, tehdäksemme jotain niillä lahjoilla, mitkä olemme Jumalalta saaneet.

Kyllä varmaan moni meistä joutuikin toteamaan oman kehnotensa ja laiminlyöntinsä yhteisten asiain hoidossa, kun toveriliiton vuosikokouksessa keskustelimme viimeksi kuluneen vuoden toiminnasta. Todettiin, että paljon enemmän olisimme voineet tehdä. Juhlilla ja yhdessä oltuessa on aina niin helppo innostua, mutta sitten voi käydäkin niin, että moni suunnitelma jääkin toteuttamatta. Mutta vaikka menneeseen nähden

olisi ollutkin toivomisen varaa, niin siitä huolimatta rohkenimme kuitenkin tehdä uusia suunnitelmia tulevaisuutta varten. Niiden toteuttamiseen tarvitsemme siunausta ja voimaa ylhäältä.

Pyytäkäämme jokainen omaan sydämeemme enemmän sitä tulta, jota Vapahtajamme tuli tuomaan maan päälle, että se panisi meidät liikkeelle ja niin se myös leviäisi yhä laajemmalle. Ettemme vain toimettomuudellamme olisi sitä sammuttamassa.

Monen mielen varmaan täytti kiitos siitä, että saimme olla taas suurin joukoin koolla Jumalan sanan totuuksien ääressä, vahvistumassa Vapahtajamme arnessa ja tuntemisessa.

Juhlat täällä maailmassa kuitenkin päättyvät pian ja ovat vain lyhyitä virkistyshetkiä, mutta on suuri armo, että meillä on kuitenkin Jumalan sana käytettävissämme joka päivä. Sen antamaa lohdutusta ja varoitusta me tarvitsemme arkielämän koettelemuksissa ja kiu-soissa, ettei vain kukaan meistä synnin peittämänä paatuisi ja kadottaisi jumalanlapsen onneaan.

"Sanassas mua pidä, Jeesus;
Sit' ei myrskyt lyö.
Sinä säilyn, vaikka saapuu
Musta maailman yö."

Kerttu Kuittinen.

TOVERIPÄIVÄT

Varsin pieni oli se joukko, joka kokoontui toveripäivien alkajaisjuhlaan lauantaina, marianpäivän aattona klo 14. Alkuvirren jälkeen opistolaisten ohjelmaryhmä esitti tervetulo laulun. Johtaja Salomaa toivotti tervetulleeksi pienen joukkomme ja puheessaan mainitsi siitä, kuinka Jeesus on luvannut olla mukana siellä, missä kaksi tai kolme on koolla Hänen nimessään. Nurmeksen nuorisopastori Aimo Junkkari puhui niistä esteistä ja painoista, joita meillä on matkallamme kohti suurta ja ihanaa päämäärää, taivaskotia. Meidän tulisi auttaa toisiamme matkalla ja ennenkaikkea rukoilla toistemme puolesta.

Alkajaisten jälkeen oli ohjelmassa raamattutunti, jonka pastori Tikkanen piti aiheenaan marianpäivän tekstistä otetut sanat: "Minun Herrani". Hän sa-

noi, että niiden voimien tilalle, jotka taistelevat Jumalaa vastaan tuli Kristus, kun hän syntyi tänne maailmaan. Hän oli tosi Jumala. Jo Hänen syntymänsä oli ainutlaatuinen. "Astui alas tuone- laan", pääsiäsaamun tapahtuma, tai- vaaseen astuminen ja toinen tuleminen on mahdollista vain Jumalalle. Pimeyden vallat ovat meitä voimakkaampia, kuolema on hirmuvalti, sillä on ota. Siksi on tarpeen, että Herramme on tosi Ju- mala. Mutta Hän on myöskin tosi ihmi- nen. Kasvoi, väsyi, nukkui, söi ja joi, murehti, vihastui, hänellä oli sukulaisia, ystäviä ja vihamiehiä. Tosi ihmisenä Hän voi meitä ihmisiä täysin ymmärtää. Hän on välittäjänä Jumalan ja ihmisten välillä. Hän on voittanut meidät va- paiksi turmiovaltojen vallasta, että me eläisimme Hänen hallituksessaan, autu-

aina. Ei käy laatuun, että Kristus on Herramme salassa. Ihminen ei voi omilla keinoillaan oppia tuntemaan, kuka Jeesus on. Se on uskon asia ja tämän uskon vaikuttaa Jumala Pyhän Henkensä kautta. Silloin tulee elämän tunnustukseksi: Jeesus Kristus on minun Herrani. Raamattutunnin päätteeksi yhdyimme kaikki yhteen ääneen uskontunnustukseen.

Seurasi yhteinen kuorolauluharjoitus, jossa entiset ja nykyiset opistolaiset harjoittelivat tuttuja lauluja.

Ennen toveri-illan alkamista oli ryhmäkokoukset eri vuosikurssilaisilla.

Toveri-ilta alkoi klo 19. Opistolainen Maija Karjalainen lausui vieraat tervehtulleiksi. Opistokuoro lauloi: "Yhtä pyydän sulta. . ." ja "Jeesus tullut on veljeksi syntisien". Sitten puhui pastori Vaalgamaa Neitsyt Marian nöyrästä, vaatimattomasta ja Jumalan tahdolle kuuliaisesta olemuksesta. Maria iloitsi siitä armosta, jonka hän sai Jumalalta. Hän kiitti ja ylisti Jumalaa. Puheen jälkeen opistolainen Eila Niskanen lausui Koskenniemen Marian. Pastori Ahonen mainitsi puheessaan m.m.: "Jos emme hengessä etsi, olemme ikäänkuin paikallamme ja paikallaanolo on taaksepäinmeno." Tarvitsemme kuin kasvi valoa ja vettä pysyäksemme elävinä ja virkeinä. Meidän tulee kasvaa kohti Jeesusta ja Hänen ristiään, sieltä saamme valoa ja voimaa. Ihmiselämän tarkoitus onkin elää lähellä Jumalaa. Elämämme on joskus hyvinkin vaikeaa, yhteinen usko on kuitenkin kannustamassa meitä. Meillä on yhteinen Jeesus, toivottavasti kaikki kuulumme Jeesuksen ystäväpiiriin.

Väliajan jälkeen seurasi eri vuosikursien esiintymiset. Suurimmalla joukolla oli XII kurssi mukana. Toveri-illan päätteeksi esiintyi neiti Sanna Lipponen esittäen kauniita värirainakuvia Japanista, missä hän on ollut lähetystyössä. Hän on ollut Kaisu Piiraisen edeltäjä Sapporon lastentarhassa, joten siitakin syystä hänen esityksiään kuunneltiin erikoisella mielenkiinnolla.

Niin oli kulunut kirkas, keväinen lauantaipäivä myöhäiseksi illaksi. Kiihollisina Jumalalle siitä, mitä oli saatu kuulla ja nähdä, hiljennyttiin nukkuamaan.

Sunnuntaina oli ensimmäiseksi aamuhartaus klo 8, sen piti Pekka Lehikoinen. Klo 9 oli Toveriliiton vuosikokous. Jumalanpalvelus alkoi klo 11, siinä saarnasi

pastori Ahonen ja liturgina toimi johtaja Salomaa. Sitten juotiin kirkkokahvit.

Oli mielenkiintoista todeta, kuinka sunnuntaipäivän juhlatilaisuuksiin oli saapunut runsaasti väkeä. Toveriliittolaisiakin oli saapunut läheltä ja kaukaa, jopa Ilomantsista saakka rautatielakosta huolimatta.

Päiväjuhla alkoi klo 13. Alkuvirren jälkeen puhui piirisihteeri Muttunen. Hän puhui pelastuksen merkistä. Jo Vanhassa Testamentissa kerrotaan, kuinka karitsan veri siveltynä oven pihapieliin oli pelastava merkki. Golgatalla vuosi Jeesuksen veri meidän kaikkien syntien sovitukseksi. Opistomerkki puhuu tästä pelastuksesta. Häpeämmekö tunnustaa olevamme pelastettuja Jeesuksen verellä. Veren turvissa pääsemme kotiin. Opistolainen Maila Hiltunen lausui Jaakkolan runon: "Marian tuska". Musiikkikerho esitti laulut: "Nouskohon Luojan luo. . ." ja "Kun hiljaisin hetkin. . ." Musiikkikerhon tytöt lauloivat vielä lisäksi: "Herra Sun armos vail' äärtä on". Nyt Nurmeksens toveriliittolaiset esittivät kuorolausunta- ja laulunumeron: "Kärsivä Vapahtaja". Toveriliittolainen Erkki Korhonen puhui aiheesta: "Tahdoteko tekin mennä pois?" Tahtooko joku lähteä opistosta pois ilman Jeesusta. Simmäisimmämme on kaksi taistelijaa. Kumpi voittaa, Jeesus vai tämän maailman ruhtinas. Jeesuksessa saamme syntimme anteeksi ja rauhan omalletunnolle.

Sitten kokoontui eteen koko toveriliittolaisten joukko ja yhtenä suurena kuorona lauloimme tunnuslaulumme, "Oi Jeesukseen" ja "Soi kannel kaunis soi". Seurasi johtaja Salomaan puhe. Hän puhui tuon pienen opistomerkkin sanomasta ja kysyi, häpeämmekö kantaa sitä. Jos me tunnustamme Jeesuksen ihmisten edessä, tunnustaa Hän meidät Jumalan edessä. Saako tunnustajan rohkeus säilyä tappioistamme huolimatta. Jotkut tappiot eivät tahdo häipyä mielestä koskaan. Voi meitä, jos emme voi unohtaa. Muistot repivät auki sen, mikä piti unohtaa. Vain Jumala voi antaa meille unohtamisen armon, "niin että menneet unohtaa mä voin ja taivaan tietä käydä ahkeroin".

Lyhyen väliajan jälkeen juhla jatkui. Neiti Lipponen kertoi matkastaan Japaniin ja olostaan ja työstään siellä, erikoisesti lastentarhastyöstä, jossa hän itse on ollut mukana. Jumala on osoittanut suurta hyvyttään ja rakkauttaan Ja-

panissakin toimiville läheteilleen, sen he ovat saaneet usein niin elävästi kokea. Laulun aikana koottiin kolehti japaninlähetykselle.

Iltajuhla alkoi klo 18. Ensimmäisen puheenvuoron käytti Pekka Lehikoinen puhuen psalmista 51. Kuningas Daavid rukoilee: "Ole minulle syntiselle armollinen." Daavid oli menettänyt omantunnon rauhan lankeemuksensa seurauksena. Hän katui nöyränä ja Jumala kuuli vilpittömästä sydäimestä lähtevän rukouksen. Kuningas sai kokea pelastuksen riemun, kun Jumala armahti Häntä. Kurjinkin syntinen saa Jeesuksen tähden tulla Jumalan eteen. Entiset opistolaiset Toini Turunen ja Veijo Kettunen esittivät kaksinlaulua, minkä jälkeen Pentti Kortelainen puhui aiheesta Joh. 7: 37, "Jos joku janoaa, tulkkoon minun tyköni". Sitten kerääntyi eri vuosikursien musiikkikerhojen jäsenistä kuoro, joka lauloi: "Riemumielin joutuin riennän, kun on Jeesus sydämessän".

Johtaja Salomaa puhui päivän epistolatekstistä Jes. 58: 8, "Silloin sinun valkeutesi puhkeaa esiin kuin aamurusko". Me olemme täällä juhlissa pyytämässä kuolemattoman sielumme tarpeita. Olennessamme on janoa, joka saa meidät liikkeelle. Kaipamme valoa ja selvyyttä. Onko kohdallamme tie peittyne? Mikä pimensi sen? Onko tullut uusia oppaita, sydämemme taipunut ja mieltynyt maailmaan? Yhä loittonee kirkas tähti, jonka piti tuoda valoa elämään. Tahdommeko pois Jumalan luota niinkuin Kain; samoin Juudas eksyi pimeyteen. Herra ei tahdo sitä, vaan että pimeytemme vaihtuisi valkeuteen. Vain Sannasta valkenee ihmiselämä pimeydenkin jälkeen. Elämän valo loistaa Golgatalta. Jeesus sytyttää elämäämme aamuruskon, joka valkenee valkenemistaan. Puheen loputtua opistolaiset Saara Lehikoinen ja Helka Heikura lauloivat kaksiaanisesti.

Välilajan jälkeen entinen opistolainen Liisa Muikku esitti yksinlaulua, minkä jälkeen saimme vielä katsella neiti Liposen näyttämiä rainakuvia Japanista. Piirisihteri Muttonen puhui Ap.t. 8: 39 johdolla: "Ja hän jatkoi matkaansa iloiten." Pastori Ahonen piti loppupuheen mainiten vanhan suomalaisen sananlaskun: "Alku aina hankalaa, lopussa kiitos seisoo", pitäen paikkansa toveripäiviinkin nähden. Samoin on hankalaa alussa lähteä seuraamaan Vapahtajaa, mutta kuitenkin Hän voi viedä meidät

kotiin. Hän, joka on aloittanut meissä hyvän työn, on vievä sen hyvään päätökseen.

Iltajuhlan ja koko toveripäivien päätteeksi muodostui yhteisesti veisattu virsi 216: "Nyt vielä etehesi, oi Jeesus polvitun, sun siunauksehesi ja armoos sulkeun." Oli ollut virkistävää ja siunauksellista viettää juhlahetkiä tutun opistokodin suojissa. Kätkekäämme ja omistakaamme se sana, jota näillä juhlilla niin elävästi ja voimakkaasti julistettiin.

Aili Timonen.

Hän meitä johdattaa

"Riennä riemuin eespäin vaan tietä Jumalasi", on jälleen kaikin opistolaisjoukon lähtiessä opistokodista tietään taivaltamaan. Sitä toivoi varmaan jokainen niinä hetkinä, että edessäoleva tie saisi todella olla Jumalan tie itsekunkin kohdalla. Muutamat heistä kirjoittavat ajatuksiaan, joitten yhteiseksi tunnukseksi tuntui sopivan ylläolevat, opistoaikana todeksi eletyt, oman laulumme sanat.

Airi Tuononen:

Olen saanut viettää ihanan talven rakkaaksi käyneessä opistokodissa. Tämä on ollut Jumalan antama suuri lahja minulle.

Kalleinta on se, että Jumala on henkilökohtaisesti puhutellut minua tänä aikana. Olen saanut tuntea oman mieltämyyteni, omat rikokseni raskaana päälläni, tuntea, ettei ole muuta pelastusta ihmisellä kuin Jeesuksen nimi.

Kiusaaja koetti sanoa minulle: sinä olet niin paha, niin paljon rikkonut Jumalaa vastaan etkä osaa edes rukoilla ja katua, luuletko silloin pelastuvasi. Koetin rukoilla, mutta en osannut, en voinut, taistelin sydämessäni ja — Jumala auttoi minua. Raamattu sanoo: "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." Me kaikki olemme kalliita taimia Jumalan puutarhassa, niin minäkin.

Nyt on vain kysymys uskon tiellä pysymisestä ja Herran tunnustamisesta. Kanteleen laulussa sanotaan: "Rohketko, minkä maksoi, aina Herraas tun-

nustaa? Rohkenetko myös, kun maailma pilkkaa, vainoo, vastustaa?" Toveripäiviltä jäi mieleeni sanat: "Jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaassa". Tiedän, että saan taistella Herrani tunnustamiseksi. Olen rukoillut Jumalalta voimaa siihen. Katsellessani muistokirjaani huomasin siinä sanat: "Mene kotiin omaistesi luo ja kerro, kuinka suuria tekoja Herra on sinulle tehnyt ja kuinka hän on sinua armah-tanut." Tunsin vakavan kehoituksen sydämessäni. Älä häpeä Jeesusta Vapah-tajaasi. Miksi sen tekisit. Ajattele, jos Hän kerran häpeää sinua omakseen tunnustaa.

Voin sanoa, ettei ole mitään muuta kalliimpaa, suuriarvoisempaa ja iha-nampaa ihmisellä maan päällä kuin kulkea ristin kaitaa tietä, tuntea ole-vansa lähellä Jeesusta. Ei ole helppoa päästä tälle tielle ja kulkea se päämää-rään saakka. Mutta Jeesuksen avulla sen voi tehdä, ei omin voimin. Siitä rieu-musta ja onnesta, mikä tällä tiellä kul-keissa saadaan kokea, olen minäkin päässyt osalliseksi.

Toivon, että me opistolaisjoukko yh-dessä opettajien kanssa, saisimme ker-ran olla taivaassa Jumalalle kiitosta lau-lamassa. Rakkaasta opistokodista lähtö teki kipeää sydämessäni, niinkuin var-maan monen muun sydämessä. Mutta saamme iloisin ja kiitollisin mielin turvata Jeesukseen, joka sanoo: "En minä jätä teitä orvoiksi, minä tulen tei-dän tykönnä." Olkaamme edelleen hen-gessä yhtä, vaikkapa rukousalttarilla muistaen toinen toistamme.

Anja Kortelainen:

Kun Jeesus saa kutsua meidät luok-seen ja puhutella, Hän tahtoo myös lähettää meidät viemään sanaa toisille. Hän kutsuu ensin: tulkaa — sitten Hän sanoo: menkää kaikkeen maailmaan! Raamatussa sanotaan: "Jos sinä tunnusat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on Hänet kuol-leista herättänyt, niin sinä pelastut, sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan."

Monen meidän mieltä askarruttaa kysymys: kuinka jaksan toisenlaisessa ympäristössä näyttää väriäni ja kantaa oikealla tavalla opistomerkkiäni? Kun samanhenkisessä toveripiirissäkin usein pelko valtaa mielen, ettei rohkene tun-nustaa uskoansa. Minulle on vakuutettu

tässä asiassa: ei pidä pelätä tulevaisia aikoja, vaan on otettava vain päivä ker-rallaan. Kyllä Taivaan Isä huolen pitää, kun vain Häneen turvaudumme joka hetki ja Hänen antamallaan voimalla yritämme kestää omalla, usein niin yksinlaisella vartiopaikallamme. Näin toivoisin kaikkien opistoverien ajattelevan ja pyrkivän rohkeasti eteenpäin elämässä, mukautumatta tämän maailman virran vietäväksi. Olkoon mieles-sämme joka hetki se sama raamatun-lause, joka meille annettiin joululomalle lähtiessä: "Älkää mukautuko tämän maailman ajan mukaan, vaan muuttu-kaa mielenne uudistuksen kautta."

*"Kun vastukset kohtaavat elämän teillä,
Me muistamme aina: 'On lunastus meillä'."*

Erkki Mutanen:

Vietämme tänä vuonna kirkon 800-vuotisjuhlaa. Saamme noitten vuosisatojen aikana kansamme keskuudessa suoritetusta kylvötyöstä olla Jumalalle kiitollisia. Samoin siitä, että tämänkin sukupolven aikana olemme saaneet vapaasti kuulla puhuttavan Jumalasta ja Hänen pelastustyöstään. Mutta onko tästä ollut meille hyötyä, onko ollut Sinullekin opistoverini ja toveriliittolai-nen?

Eikö täällä meidänkin maassamme ole vielä paljon ihmisiä, jotka eivät tunne Jumalaa omakohtaisena Vapah-tajanaan. Niitä on varmaan meidänkin keskuudessamme. Vaikka olemme olleet kukin vuorollamme opistossa, olemme saaneet olla lähellä Jumalaa ja hänen sanaansa. Olemme lukeneet raamattua, rukoilleet ja laulaneet. Onko tämä kaikki ollut lähentämässä Sinua Jumalaan? Oliko rukouksesi: "Lähemmä oi Jeesus Sinua, lähemmä Sä vedä minua." Toteu-tuiko tämä Sinun kohdallasi?

Omasta puolestani voin sanoa, kun ajattelin opistoon menoa, että toivo-mukseni oli kohdata Jeesus omakohtai-sena Vapahtajana. Tämä sai tapahtua-kin. Alkuaika meni opistolla aivan huomaamatta, ei tapahtunut mitään. Tosin Jumala tahtoi puhutella useinkin ja vaati ratkaisun tekoon, mutta silloin ajattelin: vielähan sen ehtii huomenna tai joskus keväällä. Aika riensi, oli jo puolivälissä talvi menossa. Vähitellen alkoi seluuni tulla hätä. Meneekö tämä opisto-aika ohi muutosta elämään teke-

mättä, aloin kysellä. Rukoilin Jumalaa: tee ihmeesi, Herra, mun syömmessäin!

Eräänä aamuna aamuhartaudessa luettavana ollut raamatun kohta pysähtytti, en voinut sen ohi mennä välinpitämättömästi. Se sai minut näkemään todellisen tilani, en jaksanut enää vastustaa Jeesusta ja Hänen armoaan. Sain voiman tunnustaa syntini niin ihmisille kuin Jumalalle ja viimein sain anteeksi-antamuksen rauhan sieluuni. Kaikki tuntui niin ihmeelliseltä. Sain kuitenkin varmuuden siitä, ettei uskonelämä ole tunteilun varassa, vaan Jeesuksessa on meillä lunastus. Hän on kuollut ristillä juuri sitä varten, että sovittaisi meidän syntimme.

Jeesus sanoo: "Katso, uudeksi minä teen kaikki." Sen saamme kokea parhaillaan tänäkin keväänä, kun talven valta raukeaa kevään ja kesän tieltä. Opistoaikana lauloimme usein kevätlaulua: "Nyt olen vapaa, riemuiten soi taasen laulu lainehen." Tätä laulua voi ainakin sellainen ihminen, jonka Jeesus on saanut vapauttaa, laulaa täydestä sydäimestä. "Sun kahlees myös on auenneet, on syntis vereen rauenneet." Niin olen saanut minäkin laulaa. Olen saanut aloittaa uutta elämää Jeesukseen turvaten ja Hänen armoissaan päivän kerrallaan eläen.

"Jos ilohon Hän meidät vie, tai surun alhoon käypi tie, Hän meitä johdattaa."

Tietoomme on tullut

KIHLOISSA

Erkki Heikkinen	1948—49
Aune Aravesi	
Seppo Mustonen	
Liisa Sormunen	1951—52
Antti Heinonen	
Orvokki Tuovinen	1952—53

VIHITTY

Pauli Timonen	
Irma Ollilainen	1948—49
Raimo Bogdanoff	
Rauha Pyykkö	1950—51
Reijo Korhonen	1951—52
Liisa Arola	
Heikki Bruce	
Eila Raijas	1952—53
Aulis Kuittinen	
Eeva Tervo	1953—54

Jumalan siunaamaa onnea! "Tunne Hänet kaikilla teilläsi, niin hän sinun polkusi tasoittaa". San. 3: 6.

Suosittelaa!

ANNE FRANK: Nuoren tytön päiväkirja. Suomentanut Eila Pennanen. Tammi 1955.

Anne Frank, Hollannissa asunut juutalaistyttö, sai kesäkuun 12 päivänä 1942 13-vuotissyntymäpäivälahjakseen päiväkirjan, johon hän ennätti kirjoittaa vähän yli kaksi vuotta, jolloin se väkivalloin keskeytyi.

Kirjan ensimmäiset merkinnät kertovat iloisen ja lahjakkaan koulutytön huolettomasta elämästä. Vaikka jo silloin saksalaiset olivat miehittäneet Hollannin ja juutalaisten asema oli vaikeutunut jopa niin, etteivät he saaneet esimerkiksi käyttää yleisiä kulkuneuvoja, käydä julkisissa kokoontumispaikoissa, ostaa tavallisista kaupoista jne., ja vaikka Annekin oli joutunut jättämään entiset koulutoverinsa siirtyessään kouluun, jossa oli vain juutalaisia, niin tämä ei näy huolestuttavan elämänhaluista tyttöä. On hyvä, että tällaisetkin puolet tulevat kirjaan, sillä pian tyyli muuttuu: vakavoituu, kasvaa ja kehittyy olosuhteiden mukana. Päivä päivältä vaikeutuu juutalaisten asema ja perheittäin, vanhukset ja lapsetkin, siirretään heitä keskitysleireihin, missä useimmat sortuvat. Monet pakenevat maasta tai katoavat hollantilaisten ystävien avustamina "maan alle".

Heinäkuun 7 päivänä on Frankin perheen vuoro. He ovat lähteneet kiireesti kodistaan, ja huhu tietää heidän paenneen Sveitsiin. Todellisuudessa perheen isä, varakas liikemies, oli jo pitemmän aikaa varustanut piilopaikkaa perheelleen liiketalonsa varaston yläpuolella oleviin hylättyihin huoneisiin, jonne konttorin yksityistoimistosta vievä sisäänkäytävä naamioitiin taitavasti vanhalla arkistohyllyköllä. Tänne uudenlaiseen "piilopirttiin" ahtautui nyt kahdeksan henkilöä: isä ja äiti, Frank, Anne ja hänen sisarensa, kolmihenkinen van Daanin perhe ja eräs keski-ikäinen hammaslääkäri. Peitettyjen ikkunoiden takana, kertaakaan käymättä ulkona, aineellisessa ja henkisessä puutteessa, pommitusten ja ilmitulemisen pelossa, nämä ihmiset viettivät piilopaikassaan yli kaksi vuotta ystäviensä toimistohenkilökunnan huoltamina, kunnes elokuun 4 päivänä v. 1944 saksalainen poliisi suo-

ritti etsinnän ja kaikki "salaisen siiven" asukkaat pidätettiin ja vietiin keskitysleiriin, josta ainoastaan isä Frank palasi toisten kaikkien menehtyessä. Anne kuoli maaliskuussa v. 1945. Pidätyksen jälkeen ystävät olivat löytäneet Annen päiväkirjan lattialle viskatun rojun joukosta ja säilyttäneet sen muistona. Hollannin vapauduttua saksalaisten miehityksestä päiväkirja julkaistiin ja siitä tuli maailman menestyskirja. Suomi on yhdestoista kieli, jolle tämä harvinainen kirja on käännetty.

Kirjassa on ikäänkuin useampia aiheita. Se on jännittävä sota-ajan kuvaus ihmisistä pelkoineen, hamstruksineen, raskaine menetyksineen. Siltä osaltaan useimmille kovin tutunomaista. Se on myös erittäin tarkasti havainnoitu kuvaus eräänlaatuisten evakuoitujen elämästä, kuvaus erilaisten ihmisten käyttäytymisestä poikkeuksellisissa olosuhteissa. Siltäkin kohdalta monelle omaehtoista. Se on samalla kertomus mieltömästä rotuvihasta, josta meillä harvoilla lienee minkäänlaista käsitystä. Ennen kaikkea se on kuitenkin nuoren tytön päiväkirja. Lahjakas Anne-tyttö kehittyi vaikeissa olosuhteissa tavallista nopeammin, ja murrosikäisten vaikeudet ovat hänenkin ongelmiaan, joita hän pyrkii ratkaisemaan parhaaksi katsomallaan tavalla osoittaen ihmeteltävää kypsyyttä ja lujuttua. Sitkeä opiskelminen yksin, päämääränä kirjailijan ura, luonteen kasvattaminen nöyräksi, iloiseksi ja jaloksi, siinä hänen ihanteensa, jotka hän piti vaikeuksissakin, koska "minun täytyy ylläpitää ihanteitani, sillä tulevana aikoina niitä kenties voidaan toteuttaa".

Anne Frank ei saavuttanut ulkonaista päämääräänsä. Hän kuoli 15-vuotiaana ja ehti kirjoittaa vain tuon yhden kirjan. Mutta jokainen, joka sen lukee, rikastuu paljon: oppii häpeämään omaa sisäistä pienuuttaan ja huomaat, etteivät omat vaikeudet oikeastaan sellaisia olekaan, kun niitä katsoo tosivaikeuksien rinnalla ja ymmärtää, miten paljosta meillä "maailman myllerryksessä" säilyneillä kristityillä on syytä kiittää.

Nuoren tytön päiväkirja pitäisi lukea vanhempien, jotka haluavat ymmärtää nuoria. Se pitäisi lukea nuorten saadaksesen kehoitusta kurkoittamaan korkealle asetettavia ihanteita kohti.

Valva Salomaa.

Jotain lopettajaisista

Opistotalvemme viimeisen juhlapäivän aloitimme jumalanpalveluksella, jossa saarnasi johtajamme. Hän puhui päivän Vanhan Testamentin tekstistä, joka oli otettu Jesajan kirjasta. Kuulimme, ettei yhdenkään meidän elämämme ole Herralta salassa, vaan Hän hoitaa omiaan päivästä toiseen. "Jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman".

Päiväjuhla alkoi klo 13. Kun oli veisattu alkuvirsi, lauloi opistokuoro. Tuntui niin juhlalliselta laulaa vielä yhdessä koko opistolaisjoukko. Olimme saaneet juhlaamme vieraaksi Nurmeksen seurakunnan kirkkoherran, rovasti Railan. Hän piti valaisevan raamattutunnin aiheenaan: Totuus. Sen jälkeen kuulimme Pekka Rupposen ja Erkki Mutasen esittämän kauniin kevätlaulun. Musiikki- ja lausuntakerholla oli yhteisesityksenä: "Nuoret pyhiinvaeltajat." Se oli kokonaisuudessaan hyvin vaikuttava. Opettaja Vakkilaisen puheen aiheena oli sanat: "Pysy sinä siinä, minkä olet oppinut ja mistä olet varma." Nämä sanat koskettivat läheltä meitä opistolaisia, jotka pian jättäisimme opistokodin. Kun oli veisattu virsi: "Herralle tiesi anna...", esiintyi musiikkikerho laulaen: "Oi kallis Jeesus" ja "Mun kanteleeni kauliimmoin". Johtajamme puhui. Hän keskusteli puheessaan m.m. kysymystä, kuinka voi säilyä uskossaan. Ohjelman päätteeksi lauloi vielä opistokuoro ja siten yhdyttiin kaikki kiitosvirteen.

Väkeä oli päiväjuhlaan keräytynyt runsaasti. Yleisöllä oli tilaisuus tutustua käsityönäyttelyihin ja käyttää hyväksien keittiön tyttöjen järjestämää kahvitarjoilua.

Iltajuhlan kohokohtana oli opistomerkkien jakotilaisuus. Se hetki, pyhän lupauksen hetki, säilyy varmaan aina opistolaisten mielissä. Liikuttuneina seisomme korokkeella, missä opettajat kiinnittivät rintaamme opistomerkin. Mitä lienee meidän itsekunkin mielessä sillä hetkellä liikkunut? Ehkä hätää siitä, miten osaisi tätä merkkiä kantaa. Illan ohjelmassa saimme kuulla m.m. opettaja Valva Salomaan lausuman runon: "Opistomerkin kantajille" sekä agronomi Karjalaisen puheen Jeesuksen sanoista: "Mene kotiisi omaistesi luo ja kerro heille, kuinka suuria tekoja Herra on sinulle tehnyt ja kuinka hän on sinua

armahtanut". Toveriliiton puheenjohtaja Kalevi Rätty toivotti meidät tervetulleiksi Toveriliiton jäsenyyteen kehoittaen samalla innokkaaseen toimintaan yhteisten päämäärien hyväksi. Juhlaamme oli saapunut Kuhmosta Kalle Mikkonen kanteleineen ja hän lauloi sekä soitti muutamia hengellisiä lauluja. Musiikki-kerhon tytöt esittivät kauniin: "Herra Sun armos..." Vapaan sanan aikana

käyttivät puheenvuoroja opistolaisten vanhemmista emännät Tuovinen ja Suhonen. Johtajatar Valkonen puhui vielä Jumalan uskollisuudesta. Illan päätökseksi piti johtaja rukouksen.

Tämä lopettajaisjuhla antoi meille opistolaisille paljon. Se ikäänkuin valoi meihin uutta voimaa ja uskoa ja kiinnitti meidät yhä lujemmin sitein opistokotiimme.

Opistolainen.

Jatkaisitko kansankorkeakoulussa?

Mitä antoi herkälle nuorelle kansanopisto-ajaksi? Yleinen toteamus keväällä on, että työkausi päättyi liian pian. Siinä todistus, että opistokodissa oli viihdytty ja sen henkeen sopeuduttu. Tuskinpa on toista opiskelumuotoa, joka siten muo- vaa erillisten nuorten parvesta lujan vuosikurssin — kuin juuri opisto, koulun ja kodin merkittävä yhteensulautuma. Harvat oppilaat kaiken opistosta saamansa sulattavat. Mutta se ei ole tarpeenkaan, kullekin jää niin paljon saatua talteen, että siinä on pääomaa koko elämän ajaksi. Jäi kuva yhteydestä, joka oli toteutunut herkässä hetkessä, kun monet avoimesti tunnustautuivat uskoon. Jäivät ihanteet, jotka hahmottuivat vastaisen elämän loistaviksi viitoiksi. Jäi omaksi alullepantu käytännöllinen harjaantuminen, jäi tiedollista ainesta.

Kansankorkeakoulut kutsuvat jatkaamaan! Evankeliset jatko-opistot Helsingissä ja Karkussa vetoavat nimenomaan evankelisiin kansanopistoihin. Mutta heti kohta on muistutettava, että paljosta samankaltaisuudesta huolimatta on monia piirteitä, jotka erottavat kansanopiston sen jatkolaitoksesta. Edellinen on kaikkien nuorten koulu, jälkimmäinen voi vedota vain osaan opistolaisnuorisosta. Se vetoaa niihin, joilla on halu henkisiin harrastuksiin ja kyky keskittyä tiettyjen tavoitteiden saavuttamiseen. Ainekirjoitustaito, mieltymys luetun kertailuun, käsityskyvyn nopeus sekä joltinen esiintymisvarmuus ovat pohjana hyvälle menestymiselle kansankorkeakoulussa. Oppikurssien omaksuminen vaatii ajattelua ja muistia, esitelmät ja tutkielma edellyttävät itsenäistä sulattamista ja luonnehtimistaitoa. Pääasia on toki harrastus ja henkinen joustavuus, ei kansankorkea ole mikään harvojen "neropattien" koulu!

Kansankorkeakoulun oppilaiden keski-ikä on esim. Helsingissä 22 v. Se antaa

opiskelijaparvelle vakiintuneen nuorison leiman. Monet ovat opistotalvansa jälkeen kokeilleet jo itsenäisessä työssä tehtaassa, sairaalassa, kaupassa, lastenkodissa jne. Tai sitten on maalaiskodissa huomattu, että joku lapsista pääsee jatkamaan, kaikkia ei tarvita kotona. Niin tullaan talveksi kansankorkeaan. On edessä erilaisia opintolinjoja: seurakunnallinen, yhteiskunnallinen ja humanistinen. Aineyhdistelmä valitaan siten, että pääaine, jossa tutkielma laaditaan, osoittaa linjan. Seurakuntatiedon opiskelijoilla on uskonnon ja käytännöllisen nuorisotyön piiristä esitelmät ja tutkielma. "Humanistit" ovat oppilasjoukon enemmistönä ja valikoivat pääaineekseen historian, kasvatustieteen tai kirjallisuuden. Yhteiskuntalaisilla on sellaisia oppiaineita kuin sosiaalihuolto ja -politiikka, kunnallisoppi ja kansantalous.

Tiukka opiskelu täyttää enimmäkseen kansankorkeakoululaisen päivän: luennot, esitelmien kirjoitus, aineitehtävät, läksynluku ja tenttiin valmistautuminen. Perjantaina huokaistaan tentin päälle ja mennään saunaan, lauantaisin istutaan kodikkaasti koulun ompeluseurassa, pyhänä ovat toiset pyhäkoulun opettajina, toiset tutustuvat Helsingin kirkkoihin osallistuen jumalanpalveluksiin aina uusissa paikoissa!

Mutta evankelisessa kansankorkeakoulussa on sama henki kuin sisaropistoissakin. Joka arki-aiamu on joukko koossa puoli kahdeksalta Päivän tunnussana ja raamattu edessä. Jokainen joutuu antamaan myös rukoushuoneen työhön oman leiviskänsä. Tehdään katulähetystyötä, valmennetaan ohjelmaa koulun illanviettoihin, toimitaan pyhäkoulussa ja kerhoissa. Puhetaito on korkea taito, jonka opiskelu otetaan vakavasti, mutta myös laulukuoro ja lausuntapiiri ovat sekä harrastus- että esiintymismuotoja.

Pääkaupungin etuina voi mainita run-

Syyttävä ja vapauttava sana

Näin kevään tullen, kun auringonsäteet valaisevat jokaisen sopen, huomaamme, että valossa näkyy lika. Mitään ei jää piiloon.

saat opintomatkojen maalit, erilaiset taidetilaisuudet, osallistumisen Evankeliumiyhdistyksen juhliin ja vierailijaluentojen tuoman piristyksen. Haittana on opiskelutilojen ahtaudesta johtuva levottomuus.

Kuusi vuotta on toiminut Helsingin Ev. Kansankorkeakoulu, Karkun sisaropisto vähän kauemmin. On jo osittain nähtävissä, mihin nämä koulut ovat oppilaitaan auttaneet. Seminaareissa, Yhteiskunnallisessa Korkeakoulussa, Järvenpään seurakuntaopistossa, Kasvattajaopistossa, Lastenlinnassa ja Diakonissalaitoksissa opiskelien joukko on melkoinen. Eikä maanviljelijäkotiin jäävälläkään ole haitaksi se tietopiiriä laajentava aines, mikä kansankorkean kurssiin sisältyy.

Kun jälleen toivomme uutta innokasta vuosikurssia, emme voi olla tähdentämättä sitä, että ennenmuuta nuortemme elämä tarvitsee sanaan juurtumista, jotta kestäisimme näinä vakavina aikoina uskossa ja osaisimme vaelttaa Valon lapsina. Kristukseen ihastuttaminen on se yhteinen tavoite, mihin kaikki evankeliset opistomme tahtovat pyrkiä.

Anna Koskiniemi.

Kun Sanan valo sattuu sydämeemme, paljastuu likaisuutemme. Meille osoitetaan: "Sinä olet se mies", niinkuin keran kuningas Daavidille. Omantuntomme syytös on henkilökohtainen. Se saattaa järkyttää meitä. Siitä voi olla ruumiillista sekä sielullista tuskaa, mutta niin pitääkin olla. Jumalan lain tehtävänä onkin saattaa meidät synnintuntoon. Emmehän muuten tarvitsisi evankeliumia, hyvää sanomaa Jeesuksesta.

Vain Jumalan sanan valossa valvova omatunto syyttää, mutta myöskin vain Jumalan sana vakuuttaa, että "Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme." Syyttäjän täytyy vaieta. "Olkaa turvallisella mielellä, teidän syntinne annetaan teille anteeksi." Sanasta loistaa Kristusvalo ja Kristuksen tähden Jumala ei lue meille syntiä. Olemme armahdettuja. Saamme omistaa armon Vapahtajasamme. Meillä on syytä ylistykseen ja kiitokseen.

Tarvitsemmeko syyttävää ja vapauttavaa Sanaa ja Sanan Kristusta joka päivä? Onhan meitä ainakin opistoai-

Esitelmä menossa.

GALILEAAN

Paljon ihmeellistä olimme nähneet Palestiinassa joka askeleella. Mutta vielä oli jäljellä Galilea. Virityimme yhä suurempaan odotukseen emmekä siinä pettyneetkään.

Vähän haikealta tuntui lähteä Jerusalemita. Asemalla oli meitä saattamassa maisteri Eila Laukkanen, joka viime hetkessä oli käynyt katkomassa meille orjantappurapensaansa oksia Hinnomin laaksosta, josta varmaan sotilaatkin aikoinaan kävivät hakemassa niitä vään-tääkseen kruunun Jeesukselle. Tällaiset saimme muistoksi kaupungista, jonka eräälle kukkulalle risti kerran ylennettiin, että meillä olisi lunastus. Pitkät ja terävät oli niissä totisesti piikit.

Maisteri Aili Havas lähti mukaamme Galileaan. Läpi viheriöivien maisemien kulki matkamme. Sininen Välimeri le-vittäytyi välillä katseltavaksemme. Eräällä kohtaa näytettiin aaltojen huuhtelemia linnoituksen raunioita, jotka synkkinä piirtyivät taivasta vasten ja sanottiin niitten olevan jäännöksiä Kesareasta. Muistimme vanki Paavalin. Tuli sitten myöskin ihana Saaronin la-keus appelsiinelehtoineen.

Ennenpitkää oli junamatkamme päät-tynyt. Olimme tulleet meren rannalle, Haifan kaupunkiin. Kulkuneuvomme vaihtui nyt autoiksi, jotka lähtivät nousemaan ylös Karmelin rinteitä kiemur-televia teitä. Alhaalla olimme nähneet vanhempaa kaupunkia, tasakattoisia, tyyppillisiä palestiinalaisasumuksia, täällä rinteillä oli mitä ihastuttavinta puutar-hakaupunkia uudenaikaisine, kauniine rakennuksineen. Alas satamaan ja Ak-kon lahdelle avautui suuremoinen nä-köala, nousimme sitä autoista oikein ihastelemaan.

Pitkään emme ehtineet Haifassa vii-pyä, sillä tarkoituksemme oli jatkaa

namme juurrutettu Sanaan ja ohjattu käyttämään sitä voiman, ilon ja rauhan lähteenä. Sanan kanssa seurustellessaan ei kenenkään tarvitse tuntea olevansa yksin. Jeesus puhuu juuri Sinulle.

"Vanhus"

matkaa välittömästi eteenpäin, oikeam-min itäänpäin, ollaksemme vielä samana iltana "huvilallamme" Gennesaretin järven rannalla. Neljä pikkuautoa kä-sitti karavaanimme. Kuvaavaa tämän päivän Palestiinalle on, että jo tuo au-tonkuljettajien ryhmä edusti neljän eri Euroopan maan juutalaisia. Eräs oli saa-punut isiensä maahan Tshekkoslovakiasta, toinen Liettuasta, kolmas Saksasta ja neljäs Englannista. Mikä valtava sulautumisprosessi onkaan käynnissä nykyisessä Israelissa. On suuremmoista kun tämän kansan hajallaan asuneet jäsenet pääsevät yhteen ja heillä on oma va-paaksi taisteltu isänmaa. Mutta arvaam-me, että vaikeudet ovat myöskin suuret. Eräs autonkuljettajistamme oli kertonut vaimonsa olevan Marokon juutalaisia. Tässä kodissa on jo ristiriitoja yksis-tään siitä, että mies on tottunut elä-mään nykyaikaisissa oloissa, joissa pide-tään arvossa siisteyttä ja järjestystä, vaimo sensijaan suorastaan alkukantai-sissa oloissa, asumaan maakuopassa, keittämään nuotiolla jne. Siinä vain pie-ni välähdys kysymyksestä, joka koko laajuudessaan on uudelle valtiolle suuri voimanponnistus.

Seuraava pysähdyspaikka oli Nasaret. Emme käyneet muualla kuin viivymme vain hetkisen Marian kaivon luona. Se on alkuperäinen ja aito. Ihmeellistä. Siitä Jeesuspoikanen äitinsä kanssa on monet kerrat käynyt vettä ammenta-massa, niinkuin tekivät vielä nykyiset-kin Nasaretin asukkaat. Hetkisen taas ajettuamme ilmoitettiin: tässä on Kaa-na. Siinä ei ollut erikoisemmin mitään nähtävää, rauniokumpuja ja muutamia ränsistyneen näköisiä asumuksia. Pikkupoikia ilmestyi kaupittelemaan savi-ruukkuja, joita muutamien joukostamme onnistui saada Kaanaan häitten muis-toksi.

Yht'äkkiä pimeni ilta. Olimmekin jo Tiberiaan kaupungissa ja vielä muuta-mia kilometrejä, niin autot pysähtyivät tulevan majapaikkamme edustalle. Gen-nesaretin aaltojen liplatatus kuului kor-viin ja tähdet valaisivat tummaa yötä. Minusta tuntui, etten ollut koskaan näh-nyt niin paljon ja niin kirkkaita tähtiä. Huvila, joka nyt tuli olemaan kotimme muutaman päivän ajan, oli NMKY:n

Lämmin lähde.

omistama, jota vuokrataan turisteille ja lomanviettäjille.

Kun olimme saaneet tavaramme sille, kiersimme huvilan terassille ja nyt näimme Jeesuksen kotijärven kuun valaistessa sen pintaa. Ja kuinka luonnollista olikaan, että tähän ensivaikutelmaan kuuluivat kalastajat. Siellä he olivat täydessä työssä verkkojansa heittämisessä. Pian kuitenkin selvisimme vuoteisiin. Skorpionien ynnä muitten epämiellyttävien sisäänpyrkijöitten estämiseksi oli ovi varustettu erikoisverkolla, joten saatoimme tuntea olomme turvalliseksi, vaikka öljylampun liekki oli puhallettu sammuksiin. Unta odotellessamme kuuntelimme, miten kalastajat järvellä kalisuttivat kapuloita kalojen pelottelemiseksi verkkoihin.

Aamulla kun menimme ulos, koko luonto kylpi kirkkaassa auringonpaisteissa. Huomasimme, että asuntomme paikka oli aivan satumainen. Palmut ja kaktukset antoivat oman leimansa ympäristölle, oleanderit kukkivat rantatöyräällä ja bougainville hehkui värikylläisenä lämpimän sinipunaisine kukkineen. Gennesaretin järvi oli silmämme edessä kauniin sinisenä ja aivan tyyneä.

Sen vesi oli niin läpikuultavan kirkasta, että ylhäältä terassilta saattoi hyvin erottaa kalaparvet. Menimme alas rantaan. Eihän siitä ollut kuin viikko, kun olimme lähteneet talvisesta Suomesta eikä Juudeassakaan ollut erikoisemmin lämmintä, joten antauduimme oikein kesän palvontaan ja nautimme elämästä täysin sydämin. Oli aikaa ja rauhaa. Pitkän matkan jälkeen, joka oli ollut rientämistä paikasta toiseen, oli nautinto perinpohjin puhdistautua. Pesimme tukkamme ja vaatteemme. Ennenkaikkea uimme. Vesi oli kesäisen lämmintä, mutta tämän lisäksi saimme vielä todellisen lämpimän terveyskylvyn, sillä rannalla vähän matkan päässä oli lämmin radiumpitoinen lähde. Toiset seurueemme jäsenet olivat jo keksineet veneen ja olivat soutelemassa järvellä.

Puolen päivän jälkeen nousee Gennesaretilla aina myrsky, joten silloin on parasta pysytellä sieltä pois. Niinpä mekin lähdimme kävelemään ja vähän ympäristöä tutkimaan. Huvilamme sijaitsi suunnilleen järven länsirannan keskivaiheilla. Lähdimme pohjoista kohden, muutaman kilometrin päässä oli Magdala. Täältäähän oli Maria Magdaleena kotoisin. Nyt oli paikalla vain rauniota ja ohdaketta. Jatkaessamme matkaa eteenpäin saimme ihailla kukkien väriä ja kukkia joka puolella. Mimosapensaat keltaisine pampulakukkineen olivat hauskan näköisiä. Tulipunaiset vuokot ja unikat loistivat ja keltaiset krysanteemit saattoivat peittää laajoja aloja. Sinisen iiriksenkin vielä tunsimme, mutta paljon oli lajeja, jolle emme tiedäneet nimeäkään ja yhä uusia ja uusia vain löytyi. Ihana kimppu kertyi noista kedon kukista. Gennesaretin järvi sinersi oikealla puolella ja maisemaa juhlisti siellä täällä ylös korkeuteen kohoava kypressi. Tie kääntyi ennenpitkää vasemmalle ja olimme Kyyhkyslaaksossa.

Nimensä Kyyhkyslaakso on saanut siitä, että sitä reunustavilta korkeilta vuorilta on aikoinaan pyydetty uhrikyyhkyset Jerusalemin temppeliin. Vuorten rinteistä erottui lukemattomia luolan suuaukkoja. Näissä "makkabealaisuolissa" on oltu väijyksissä vihollisuuksien vallitessa. Monet ratkaisevat taistelut on tässä solassa käyty vuosituhansien aikana. Tätä laaksotietä on Jeesus opetuslapsineen usein kulkenut, sillä tästä on johtanut tie Nasaretiin.

Palasimme takaisin kotiin, "kibbutsiimme". Kyllä kai muistatte, että tuol-

lainen nimi oli noilla Palestiinan yhteis- talouksilla, joitten voimin maa on saatu viheriöimään ja kukoistamaan, vai lie- nenkö niistä puhunut? Meidän kolhoo- simme yhteistalous perustui kylläkin vain yhteiseen "ruokahuusholliin", joka käsitti yleensä teetä ja voileipiä, joskus velliä, erään kerran jopa paistettua kis- sakalaa.

Vähän levähdettyämme lähdimme "konserttiin". Ilta oli jo pimentynyt ja niin liittyi kokemuksiimme matka öisellä Gennesaretilla. Oli ensin käveltävä ete- länpäin kolmisen kilometriä ja sieltä Tiberiaan rannalta lähti moottorialus vastapäiselle rannalle Ein Gevin kibbut- siin, jonka musiikkihallissa tilaisuutem- me pidettiin. Konsertin suhteen koimme kyllä pettymyksen, sillä meidän käsityk- semme mukaista konserttia siellä ei ol- lut, mutta kaunista katseltavaa sen si- jaan kyllä. Plastillisen pehmeästi liikeh- tivät juutalaistytöt esittivät kauniissa

puvuissaan kansallisia tansseja, monet olivat raamatunaiheisia, kuten esim. Jeftantytär. Mieleen jäi erikoisesti ruuk- kutanssi. Tässä samassa hallissa on suo- malainen teekkarikuoro esiintynyt kon- serttimatkallaan. Olihan siellä senkin puoleen mukava käydä. Vaikka totta puhuen taisimme vähän kadehtia niitä, jotka olivat jääneet kotiin ja viettäneet illan hiljaisuudessa, eräskin lukien Mar- kuksen evankeliumin läpi.

Ensimmäinen päivä Galileassa oli saa- nut meidät jo käsittämään, miksi Jeesus täällä tunsii viihtyvän. Olimme saaneet katsella näköaloja, joita Hän oli rakas- tanut. Näitä teitä Hän oli vaeltanut, täällä useimmat ihmetyönsä tehnyt. Täällä evankeliumien kertomukset alkoi- vat elää. Toista päivää meillä oli enää ai- kaa olla täällä. Mitä vielä näimme ja koimme, siitä kerron toisella kertaa.

Helvi Valkonen.

Myrskyä vai tyyntä?

Eräässä hengellisessä kuukausilehdessä oli otsikon "Myrskyä ja Tyyntä" alla seu- raavia sanoja: "Maa ja meri ovat levot- tomia. Hirmumyrskyt riehuvat kautta maanpiirin. . . Myrskyä ja myllerrystä on poliittisessakin maailmassa. Omassa maassammekin on lähestyvän myrskyn merkkejä. . . Vain kristillisyyden piirissä näyttää olevan tyyntä. Peljättävän tyyntä. . . Tyytyväisyys leimaa kotoisenkin kristillisyyden. Sielläkin, missä ennen kiivaasti taisteltiin, on tyyntä. Herätystä ei ole niin kuin oli ennen. Eikä siitä näytä olevan suurta murhattakaan. Ei ole tus- kaa sieluista. . . Monesta taistelijasta on tullut 'rauhan' mies. . . Purjeet on las- kettu alas. On tyyntä. Tilanne on jär- kkyttävä."

Olen kuukausia sitten lukenut nämä sanat. Ne tekivät minuun syvän vaiku- tuksen sekä myöskin varastoituivat. Tä- män sain huomata käydessäni erään toveriliittolaisen luona ja hänen kertoes- saan saaneensa opistolta kirjeen, jossa oli tuotu ilmi toveriliittolaisissa vallit- seva "tyyneys", joka sieltä "päämajasta" katsottuna on m.m. havaittu siinä, että vain harvat muistavat lehteämme Pirtin Viestiä kirjoituksillaan. Tämä ei yksis-

tään voi sanoa sitä, että kaikki olisivat luopuneet taistelusta ja laskeneet pur- jeensa — monihan meistä pelkää pelk- kää ajatustakin lehteen kirjoittamises- ta — mutta paljon se sanoo. Liian pal- jon. Nimittäin kaksi vakavaa asiaa. En- siksi: Harrastuksessa on käyty veltoiksi. (Raamatullinen kehoitus on: "Älkää harrastuksessanne olko veltoja.") Ja toiseksi: veltostumisen kautta vihollinen on päässyt sammuttamaan hädän sie- luista. On "tyyntä"!

Ystävät! Aliarvioiden kykyjäni olen minäkin vaiennut tämän lehden pals- toilla. Nyt en voi enää. En kirjoita tätä siksi, että lehemme kirjoitukseni an- siosta virkoaisi eloon. Ainoastaan pyy- dän saada tehdä kysymyksen jokaisel- le Pirtin Viestin lukijalle: myrskyä vai tyyntä on Sinun elämässäsi? Onko myrskyä, joka syntyy maallistuneitten kristittyjen moittiessa Sinua ehdotto- masta antautumisestasi Jumalalle. Jos näin on, älä pelkää tällaista myrskyä. Katso, raamatun näkemys on, että mei- dän ei ole ainoastaan suotu uskoa Hä- neen, vaan myös kärsiä Hänen nimensä tähden. Tällaisessa myrskyssä on Jeesus mukana. Siksi on syytä yhtyä laulun tekijän sanoihin: "Puhdistathan myrsky

purren, painot pudottaa. Kulkisinko sitten surren, vaikka aaltoaa.”

Herran mielen mukaista myrskyä seuraava Hänen antama tyyneys, josta ei tarvitse sanoa: ”Tilanne on järkyttävä.”

Ystävä! On vakava asia olla kristitty. Vielä vakavampi olla melkein- tai eikristitty. Kristityillä on Jeesus mukana sekä myrskyisällä että tyynellä säällä. ”Rauhani minä annan teille. En minä anna niinkuin maailma antaa.”

Mutta ei- ja melkein-kristityillä on myrsky kohtalokkaampaa. Vastuu on itsellä. Voipa tulla tyyntä, jopa rauhaakin. Mutta se on — paatumuksen rauhaa.

Sen tähden ystävät, varotaan antautumasta myrskyihin, joissa Jeesus ei ole mukana. Mutta varotaan myöskin väärää rauhaa ja väärää toivoa, joka aina vain toteaa: ”Ei hätää mitään.” Ja sen sijaan pyydetään Vapahtajalta, että Hän tänä raskaana, hengellisen unen rasittamana aikana antaisi meille voimaa valvoa. Antaisi öljyä lamppuihimme, s.o. Pyhän Henkensä, ettei meillä vain olisi pelkkä lamppu ilman öljyä.

Jumalan myrskyä ja tyyntä toivoen

Maija Törmänen (Kyllönen)

Toveriliiton johtokuntaan valittiin vuosikokouksessa: Irma Lainpelto, Liisa Arpila, Kalevi Rätty, Auli Karvonen, Saara Lehikoinen, Erkki Korhonen ja Pekka Lehikoinen.

Tervetuloa juhannusjuhille!

A A T T O N A

klo 19 Alkajaiset Kohtavaaralla
,, 22 Kokko rannalla

J U H A N N U S P Ä I V Ä N Ä

klo 8 Aamuhartaus
,, 10 Jumalanpalvelus
,, 13 Päiväjuhla
,, 18 Iltajuhla

Kansikuva: Opistojuhla palatessa kerran kesällä Pielisellä.

Tohmajärvellä vietetään elokuun 6—7 päivinä Nuorisoliittopiirin toisia kesäjuhlia.

Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlaa vietetään Helsingissä 30. 6.—3. 7.

Osoitteenmuutoksista pyydetään toimitukselle ilmoittamaan. Olisihan toivottavaa, että jokainen numero tulisi ajallaan ja oikeaan paikkaan.

YHTEINEN RAAMATUNLUKUMME

on menossa nyt psalmienkirjassa. Toukokuun 1. päivänä aloitimme ensimmäisestä psalmista. Lukien yhden luvun päivässä pääsemme viimeiseen psalmiin syyskuun 27 päivänä. Varmaan nämä rukoukset ja virret, joissa ihmissydänten tuska ja onni on tunnettavissa kuin omanamme, saavat auttaa meitä kokemaan: ”Virta lähteinensä ilahuttaa Jumalan kaupungin, Korkeimman pyhät asunnot. Jumala on sen keskellä, ei se horju, Jumala auttaa sitä jo aamun koittaessa”. Ps. 46.

Hyvää kesää psalmien merkeissä!

Opistojuhlat, yhdistettyinä Saara Malisen muistojuhliin, Kuhmon kirkolla heinäkuun 17 päivänä. Aloitetaan jo edellisenä iltana. Puhujina johtaja Salomaa, kanttori Tiainen y.m.

Jumalan siunauksen syventämää onnea toivottaen olemme näinä päivinä ajatelleet

ROVASTI AATTO A. KOIVISTOA,

joka 9. 6. vietti 50-vuotispäiväänsä. Opiston ystävänä ja johtokunnan jäsenenä hän on monesti antanut oman merkittävän osuutensa opiston elämään, sekä juhlaan että arkeen. Hänen elämänsä ja kotinsa yllä on Jumalan laskema varjo liikkunut koko viime talven, ja opiston väki on myös yhtynyt niihin moniin ru-

kouksiin, joita on lähetetty Jumalan eteen hänen puolestaan. Parhaana syntymäpäivälahjana, monien ystävien antamien edellä, oli hänelle lääkärin ilahduttava sana hänen tervehtymisestään. Saakoon Jumala runsaasti siunata ystäväämme kaikissa hänen elämänsä vaiheissa, ja hänen kautta mahdollisimman monia!

Samoin ajatuksin ja toivotuksin olemme muistaneet toveriliittomme jäsentä *Pertti Kokkia*, joka 10. 6. on saanut Kajaanin Seminaarista päästötodistuksen ja kelpoisuuden kansakoulunopettajan virkaan. Myöskin ovat oman tehtävän saaneet: *Elli Piironen* valmistuen apuhoitajaksi, *Lahja Inkeri Kortelainen* karjakoksi ja *Irja Liisa Hara* äitiyssisariksi. Olkoon Jumalan Henki oppaananne kutsumuksessanne!

Siunatkoon Jumala runsaasti myös kaikkia teitä, jotka ponnistette hakeutuaksenne omalle paikalle elämässä tai jo selvinnyttä päämäärää kohti.

Toveriliitto toimii

Yhteisiä opistojuhlia on tämän kevään kuluessa ennättänyt jo olla muutamia.

Ensimmäinen tapaus oli Nurmeksen Mujejärvellä toukokuun 15 päivänä. Nurmeksesta lähti 12-henkinen pyöräpartio jo lauantai-iltana polkemaan kaikista peloitteluista huolimatta kelirikkoista tietä tuota 40 km:n matkaa. Yli kaikkien toiveitten selvisimme onnellisesti perille, jossa meitä odotti ystävällishenkisellä koululla ruoka ja sauna ja mainio yösiija. Seuraavana päivänä toveriliittolaisten joukko vielä lisääntyi. Huonoista kulkumahdollisuuksista huolimatta tilaisuuteemme kerääntyi paljon väkeä ja me olimme onnellisia kokemastamme Jumalan siunauksesta ja huolenpidosta. Illaksi pyörittelimme Ronkelin koululle, satoi ja tuuli mutta mielialamme ei siitä kärsinyt. Perillä oli ilo nähdä jälleen uusia opistolaiskasvoja.

Helatorstaina juhlittiin Polvijärvellä. Jumalanpalveluksen jälkeen, jossa joh-

tajamme oli puhunut, oli kirkossa opistojuhla. Ihmeellinen iskujoukko meitä vain oli taas kerääntynyt, niin että ohjelma saatiin pystyyn. Illalla oli 10 km:n päässä olevalla Sotkuman koululla vielä opistotilaisuus. Seinät aivan pullistelivat väen paljoudesta, joten se oli omiaan lisäämään juhlatunnelmaa ja kiitollista mieltä. Seuraavana arki-iltana oli vierailu Onttolan sotilaskodissa yhdessä Joensuun japanilähetyspiirin kanssa, pastori Mannisen antaessa merkitsevän lisän ohjelmaan. Yleisö siellä oli miltei kauttaaltaan sotilaita.

Sunnuntaina 22 päivänä oli japanilähetysjuhlat Joensuussa, joilla muutamat toveriliittolaiset saimme olla mukana. Juhlapuhujana oli pastori Torppa.

Sunnuntaina kesäkuun 5 päivänä oli jo traditionaaliseksi muodostunut juhlapäivä Valtimolla. Pyörällijöitä kaikilta ilmansuunnilta alkoi saapua keskuskoululle klo 9, jolloin pidimme ohjelmanharjoitukset. Lauoimme kuorona jumalanpalveluksessa, jossa johtaja saarnasi. Keskuskoululla oli jumalanpalveluksen jälkeen ensin kirkkokahvit ja sitten alkoi juhla. Iltatilaisuus oli Ristivaaran kansakoululla. Päivän kuluessa oli jälleen joukoittain toveriliittolaisia ollut liikkeellä juhlan merkeissä.

Viimeinen toveriliittolaisten kokoontumispaikka oli t.k. 11—12 päivinä Kuhmon kirkko. Siellä vietetyillä Kainuun ja Pohjois-Karjalan Nuorisoliittopiirin kesäjuhlilla oli useita kymmeniä toveriliittolaisia Kuhmon eri puolilta. Saimme yhdessä esittää siellä ohjelmaa ja nauttia toistemme näkemisestä ja seurustelusta. Ilahduttavaa oli myöskin havaita meikäläisiä työssä ja toimesta juhlien tarjoilusta huolehtimassa. Muutamien kanssa saimme jatkaa vielä yhdessäoloa Lammasperän Mäntyvaarassa ja Selkävaarassa.

Kaikkialla olemme saaneet tuntea, että kokoontumisemme ei ole ollut turha. Viljelty Sana on ollut vaikuttamassa. Toivomme, että näissä merkeissä saamme vielä useassa paikassa kokoontua kesän ja syksyn aikana. Missä näin tulee tapahtumaan, siellä valmistakaa rukouksin tilaisuuksia. "Herran sä oot, siis toimi, kunnes kutsuu hän."

H. V.